

UZENÉ OD HAGRIDA

KAPITOLA DRUHÁ

„To je dobře, že jsme tě potkali,“ oznámil mi s neskryvanou radostí Franta a táhl mě za rukáv k sobě na zadní sedadlo auta. Moc šetrně si při tom nepočínal. Jen tak tak jsem se stihl sehnout, aby mi o rám dveří neurazil hlavu.

„Co blázníš?!“ napomenul jsem ho, ale chtít po něm nějakou šetrnost nebo takt, to by byla sázka na jasného outsidera u fortuny. To si dříve Vydřigroš s Vodralem otevrou charitu, než by se František potkal s empatií.

„Musíš jet hned s námi,“ vybafl na mne, když jsem zabořil své pozadí do sedačky.

„A kam? A proč?“ stěží jsem vykoktal. Mezi tím se auto rozjelo.

„No, kam?!“ zopakoval po mě Franta a hned pokračoval: „Přece na zápas!“

Přišlo mi, jako bych vypadl z matrixu. Ale ráno jsem spolkl jen obvyklé pilulky na vysoký tlak. Nevzpomínám si, že bych si vybíral mezi modrou a červenou tobolkou. S Frantou jsem se neviděl pár let a teď s ním mám z ničeho nic jet fandit na nějaký zápas?

„Já už fandit nechodím,“ oznámil jsem do stísněné atmosféry auta a snažil jsem se, aby můj hlas zněl co nejklidněji. Bylo to těžký, protože jsem byl docela naštvaný. Ne, že bych toho měl zrovna moc na práci a něco důležitého mi právě unikalo, prostě jsem se chtěl po dobrém obědě projít po vesnici. Podívat se, co je nového a možná se s některým sousedem dát trošku do řeči. Dělal jsem to často.

Zrovna před týdnem, v sobotu, jsem zašel až na kraj vsi. Chtěl jsem se rozhlédnout po krajině. Pole, pastviny a krásně zelené lesy nedaleko, to je přesně to pravé, co mne dokáže nabít energií. Když jsem se takhle na chvíli zapomněl, kochal se krajinou a nasával plnými doušky čerstvý venkovský vzduch, slyším přijíždět traktor. No traktor ... spíše domácí pekelný stroj, co by se jako traktor měl tvářit, ale hlavně dělat jeho práci. Čtyři kola to mělo. Kabina ani čelní sklo neexistovalo, volant nevím z čeho, asi ze staré oktávie. Dvě sedačky vedle sebe, tyč místo řadící páky, výfuk vyvedený kolmo k nebi, jak vltavský parník – taky to tak hulilo - a hlavně vzadu ke kouli chycený vozík plný dřeva. A o to jde na vesnici především. Jestli si nechytí tu městskou nemoc a netopíš plynem, elektrikou nebo tepelným čerpadlem, musí se z tebe stát zákonitě hromaditel dřeva. Lidově se tomu říká kůrovec, protože pod tvou pilou mizí dřevo z lesa, jak na běžícím pásu. A i když ho máš na zahradě tolik, že bys mohl stavět milíře a pálit dřevěný uhlí, ta venkovská, velmi nakažlivá, dřevní infekce, tě pořád nutí jezdit mezi zahradou a lesem. Je to tragický. Léčit se to nedá. Je to na celý život, tudíž chronické a hlavně se to časem zhoršuje. Jediné štěstí je, že s léty ubývá kůrovcům sil. Už toho tolik na jeden zátaž neodvezou, takže rovnice, kde na straně jedné je náběh na ekologickou katastrofu a na straně druhé množství síly a neznámá konstanta, za kterou lze dosadit mnoho proměnných, životadárný porost stačí od zkázy zachránit. Příroda je mocný čaroděj a dokáže si s kůrovci z periferií naštěstí poradit. No a výše uvedené je přesně definice řidiče, konstruktéra a vynálezce v jedné osobě, který se blížil v podivném stroji času.

Ozvaly se brzdy, jako když přijede motorák k nástupišti. Úpěnlivý skřípot. Za volantem sedí Hugo. Rozcuchané šedivé vlasy, vousy dlouhé až na prsa, neurčité barvy, tedy kromě oblasti kolem úst. Tam se projevila Hugova druhá vášeň, gurmánství. Zbytky jídel obarvily jeho vous do neidentifikovatelné žluti, ačkoli ostatní porost brady je šedočerný – prostě takový plesnivý. Hugo je celkem pořízek. Léta dřiny v lese zformovala jeho široká ramena.

Bicepsy jak vzpěrač a dlaně jak lopaty. Jeho dokonalou vikingskou postavu kazí jen pivní břicho. Garantuju ti, že kdybys ho potkal v lese, jak jde se sekerou přes rameno, cítil by ses jako ztracená čivava před Hagridem. Není se však čeho obávat. Dobráckou povahu Huga vždy spolehlivě prozradí usměvavá tvář a bodrý pohled.

„Zdar, sousedě,“ pozdravil Hugo, když vylezl ze svého mnoho účelného stroje.

„Ahoj, Hugo! Zase si byl sklízet úrodu?“ zajímám se ze zdvořilosti.

„Vždyť mě znáš. Ani kousek polínka nesmí přijít nazmar,“ kouká lišácky Hugo a cení na mě zuby.

„Pojed' se mnou, mám v udírně od rána kus flákoty. Ochutnáme,“ láká mě.

Na vesnici takové pozvání odmítnout nemůžeš, ať se ti to hodí nebo ne. Je to jak u indiánů, pozvat je slušností a přijmout pozvání je nutností. Sice jsem chtěl nasávat čerstvý lesní vzduch, ale nasát do čenichu vůni právě vyuzeného masa, to je ještě lepší elixír mládí. Nasedl jsem do traktoru. Hugo na několikrát vymáčkl spojku, mezitím přešlapával na plynový pedál pro meziplyn a po chvilce se mu přes protesty zubů v převodovce podařilo za správné obojručné synchronizace ulovit šaltpákou správný kvalt. Cuklo to, střelilo do komínu a už si to šineme k Hugovi na zahradu.

Nikdy jsem nepochopil, jak je možný, že ho policajti nechávají s tímhle jezdit po silnici. Všichni to vědí, ale nikdo s tím nic dělat nechce. Hugo je prostě dobrák a poloviční lesní muž, tak proč mu kazit život nepříjemnostmi. On nikdy nikomu neubližuje, tak mu asi policajti jeho dobrosrdečnost předstíraným nezájmem vrací.

I když traduje se tu jedna historka. Nakolik je pravdivá, nevím. Hugo sám o ní nikdy nemluvil. To jedno ráno míjel Hugův stroj nový mladý příslušník. Ještě asi nedostal informaci od starších kolegů. Když viděl, co si to v poklidném a pravidelném tempu válí pneumatiky po silnici, otočil zručným manévrem policejní auto. Huga předjel a o kousek dál svůj vůz zastavil. Pustil majáky a vystoupil. Hugo, zvyklý z dřívějška, nepřikládal policistovi zásadní pozornost a blikající auto objel. Neopomněl však ještě mladého příslušníka s úsměvem a pozvednutím klobouku pozdravit. Pak mu rukou naznačil, aby jel za ním. Pochop, zval ho na zahradu na něco dobrého do žaludku. Strážmistr to však zcela mylně pochopil a vyhodnotil situaci jako drzou výzvu k pronásledování. Asi se nedá říct, že by Hugo před hlídkou ujížděl, jel si svých dvacet kilometrů v hodině a za sebou plnou vlečku poskakujícího dřeva. Policista skočil do auta, předjel po padesáti metrech ujíždějícího darebáka a zablokoval mu vozem silnici. To už musel řidič aktivovat brzdový systém, aby nenaboural policejní vůz. Zapištělo to, traktor se zhoupł a motor zhasl. Mladý policista vystoupil a se zamračeným přísným výrazem se chystal konfrontovat podivného zarostlého muže. „Brýtro,“ pozdravil Hugo a vycenil na uniformovaného pána zuby v upřímném úsměvu. Moc to nezabralo. „Pane řidiči, občanský průkaz, řidičský průkaz a technické oprávnění od vozidla.“

„Nemám,“ přiznal bez mučení Hugo. Podrbal se ve vousech a opět se na policistu usmál.

„Tomu vy se smějete?“ vyštěkl strážmistr a ani nečekal na odpověď: „On vás ten smích brzy přejde!“

„Tak snad to nebude tak horký,“ povídá Hugo. „Neber to zle, příteli. Občanku mám někde doma. Tu si беру jen, když musím na poštu. Řidičák taky někde mám, ne že bych ho vůbec neměl, mám ho, jen přesně nevím, kde. Už jsem ho léta nepotřeboval. A co si chtěl to třetí, synku?“

„Techničák!“

„Jo, tak to nemohu sloužit, bohužel. Máňu jsem postavil celou sám. Je to kříženec a těm papíry nedávaj.“

Policistovi se podlomila kolena a zavrával. Hugo si toho všiml a podle svého nejlepšího mínění došel k závěru, že se strážmistr potřebuje něčím posilnit. Vystoupil, sáhl do brašny a vytáhl dvacetimetrový nůž, za který by se nestyděl ani John Rambo. Tohle strážmistrovi na elánu nepřidalo, začal ustupovat. V sebeobraně a hodně nešikovně tasil z pouzdra pistoli. Snad za to mohla nezkušenost nebo jen pouhé rozčillení ze situace, zbraň mu zkrátka vypadla z ruky a sklouzla pod traktor. Mladík se po ní po břicho vrhnul.

To už ale Hugo vytáhl z brašny i kus uzeného a cibuli a začal vše krájet na blatníku své Máni. Když policista konečně zase držel pevně pistoli a stál na obou nohách, došlo mu, že ho podivný muž nechce sprovodit ze světa.

„Vy jste mě vyděsil, občane,“ pronesl už značně klidněji, ale stále bylo v jeho hlase rozechvění znát. Hugo na to nic neřekl, v klidu dokrájel svačinku a nabídl policistovi ještě kousek chleba. Ve tvářích opět odzbrojující úsměv: „Posluš si, synku.“

Bylo to krásné ráno. Slunce se už vykulilo nad stromy, hřálo a Hugo se s mladým strážmistrem za dohledu blikajících majáků opírali o kapotu traktoru a vychutnávali domácí uzené. Není nad to být laskavý. Další přátelství bylo na světě, i bez online seznamky.

Hugovo zahradní království je úžasný. Nečekej nějaké hogo fogo věci jako anglický trávníček, drahý zahradní nábytek, venkovní kuchyni postavenou na klíč. Nic z toho a přesto je velkým zážitkem sem zajít. Tráva si tu roste, jak potřebuje. Nebo spíš tak, jak ji Hugo potřebuje posekat pro králíky. Jsou tu ale pěšiny, chodníčky, uličky. Některé písčové, jiné kamenné a sem tam je i cestička z nařezaných dřevěných koláčů. Vypadá to skvěle. Spíš mě udivilo, že tu leží kousky dřeva, které neposloužily jen jako palivo do domácí postaveného krbu, který vytápí celý domek. On dům není nijak velký, taková trošku větší chalupa, ale Hugo vždy říká, že nepotřebuje mít tisíc místností. Stejně celý rok tráví venku na zahradě a domu chodí jenom spát a to také ne vždy. Přes teplé noci rád zalehne v hamace zavěšené mezi dva vzrostlé stromy. Tam se prý spí nejlíp. Kolem udírny a ohniště v jednom, je bez jakéhokoli systému rozmístěna řada laviček a špalků na sezení. Posadí se tu klidně deset lidí. K tomu přírodní stůl složený z velkých placatých kamenů, a kolem toho všeho rostou různé stromy a keře. Ale ne jako u pražáků na zahradě. Tady nenajdeš tůje na tisícero způsobů, zato českých ovocných stromů a keřů je spousty. Do toho bzučí všude včely, které pilně pracují od východu slunka do západu a starají se svému majiteli o každoroční úrodu ovoce i medu.

Strávil jsem sobotní odpoledne v Hugově společnosti u kamenného stolu za udírnou a ještě jsem si odnesl kus uzeného domů. Co může být lepšího? Kdyby o tomhle koutku malého ráje věděli lékaři z velkých měst, mohl tu mít Hugo sanatorium nebo mozkové lázně pro všechny ty lidi, co mají nervové problémy, tiky, záchvaty a podobně. A taky pro ty, co se pořád za něčím pachtí. Peníze by se jen sypaly. U domku by mohly stát traktory čtyři a v garáži třeba bentley. Ale to je přesně to, co by Hugo nikdy neudělal. Peníze ho nezajímají a každého rád nechá posedět zadarmo a ještě rád prostře stůl. Proto je asi pořád tak šťastný a usměvavý. Jo, a abych nezapomněl, oni u něj na zahradě rádi posedí i ti strážmistři, poručníci a kapitáni od policie.